

opusdei.org

"Da Vincijeva šifra", katoliška Cerkev in Opus Dei

Odgovor Prelature Opus Dei v
Združenih državah na knjigo
"Da Vincijeva šifra"

19. Feb. 2005

Mnogi bralci so se zdrznili ob trditvah o krščanski zgodovini in teologiji zapisanih v *Da Vincijevi šifri*. Želeli bi le opomniti, da gre pri tej knjigi za domišljjsko delo, ki ni zanesljiv vir o teh vprašanjih.

Knjiga je vzbudila javno zanimanje za izvire Svetega pisma in za osrednje krščanske nauke, kot je božanstvo Jezusa Kristusa. Ta vprašanja so pomembna in vredna preučevanja in upamo, da bodo vedoželjni bralci dovolj zavzeti, da bodo preučili vsaj nekaj od obsežnih razprav o njih, saj so na voljo v *nedomišljijem* delu knjižnice.

Bralci, ki bodo nadaljevali preučevanja in imeli kritično presojo, bodo odkrili, da trditve v *Da Vincijevi šifri* o Jezusu Kristusu, Mariji Magdaleni in cerkveni zgodovini nimajo podpore med uglednimi znanstveniki. Zgolj za zgled, knjiga razširja zamisel, da je rimski cesar Konstantin iz četrtega stoletja iznašel nauk o Kristusovi božanskosti zaradi političnih razlogov. Vendar zgodovinski dokazi jasno izpričujejo, da Nova zaveza in zelo zgodnja krščanska besedila izražajo krščansko vero v Kristusovo

božanskost. Druge primere zavrženih trditev iz *Da Vincijeve šifre* je moč najti v članku revije *Crisis* s povezavo na desni. Bralcem, ki bi si hoteli vzeti čas in priti do dna o vprašanjih, ki jih postavlja *Da Vincijeva šifra*, priporočamo v branje knjigo avtorice Amy Welborn *Decoding Da Vinci* ali pa knjigo Carla Olsona in Sandre Miesel *The Da Vinci Hoax* (glej povezave na desni).

Prav tako želimo poudariti, da je nenavadno prikazovanje Opus Dei v *Da Vincijevi šifri* napačno tako v splošnem vtisu kakor tudi v mnogih podrobnostih in bi si bilo neodgovorno ustvariti kakršnokoli mnenje o Opus Dei na osnovi branja *Da Vincijeve šifre*. Tiste, ki vas zanimajo nadaljnje razlage o različnih napačnih vtisih, ki jih daje knjiga o Opus Dei, pa vabimo k nadaljevanju branja.

1. Opus Dei, Drugi vatikanski cerkveni zbor in sodobni svet *Da Vincijeva šifra* predstavlja Opus Dei kot sovražnega do sodobnega sekulariziranega sveta in kot nasprotnika Drugega vatikanskega cerkvenega zbora. Eno od osrednjih vodil Opus Dei je, da so krščanski laiki poklicani k polni udeleženi v sodobnem sekulariziranem svetu in da ga izboljšujejo s svojim krščanskim pričevanjem, ne pa, da ga zavračajo in se iz njega umikajo. Opus Dei v celoti sprejema in uveljavlja ves cerkveni nauk vključno z Drugim vatikanskim cerkvenim zborom, ki je odobril tudi poudarjanje vloge laikov pri Opus Dei.

Papež Janez Pavel II.: »[Opus Dei] ima za cilj, da posameznik posveti svoje življenje, ko je v svetu, na svojem delovnem mestu in v poklicu: da živi evangelij v svetu, ko živi potopljen v svet, toda z namenom, da

ga predrugači, da ga odkupi s svojo osebno ljubeznijo do Kristusa. Gre v resnici za veliko zamisel, ki je v svojem začetku bila korak pred teološkim naukom o položaju laikov, kar je najznačilnejša poteza koncilske in pokoncilske Cerkve.«

L'Osservatore Romano , 27. avgust 1979.

Prof. Elizabeth Fox-Genovese:

»Opus Dei se posveča posebno sodobnemu poslanstvu posvečevati življenje – in prav posebej delo – v svetu. Že samo ime, ki pomeni delo Boga, zajema bistvo tega poslanstva. Običajni ljudje, ki živijo običajno življenje, morejo posvetiti svoje delo, katerokoli bi že bilo, Bogu in ob tem posvečujejo tudi sebe, da dosežejo svetost vsakodnevnega življenja. Člani 'Dela' morejo biti gospodinje, politiki, univerzitetni profesorji, učitelji, šolsko osebje, znanstveniki, socialni delavci, pleskarji, specialisti

za komunikacije, poslovni možje ali žene, delavci pravzaprav kateregakoli poklica.«

Iz izjave z dne 3. januarja 2004. Elizabeth Fox-Genovese je profesorica zgodovine na univerzi Emory, ustanovna direktorica Instituta za ženske študije in urednica revije *The Journal of the Historical Society* .

Kardinal Joseph Ratzinger: »Iz vsega tega bolje razumem notranji značaj Opus Dei, to presenetljivo povezavo popolne zvestobe véliki cerkveni tradiciji, njeni veri in brezpogojni odprtosti vsem izzivom tega sveta, bodisi akademskega, bodisi s področja dela ali gospodarstva.«

L'Osservatore Romano , 6. oktober 2002. Kardinal Ratzinger je prefekt Kongregacije za nauk vere pri Svetem sedežu.

Kardinal Joseph Bernardin: »On [ustanovitelj Opus Dei] je imel uvid in trdno prepričanje o tem, kar je Drugi vatikanski cerkveni zbor poudaril kot 'vsesplošno poklicanost k svetosti'.«

Iz nagovora 1. julija 1992.

Kardinal Basil Hume, OSB: »Besede [svetega Jožefmarija] pred sedemdesetimi leti so napovedale odlok vatikanskega cerkvenega zbora o mestu in vlogi laikov v svetu. Moje prepričanje je, da smo le počasni pri umevanju tega , kar nam poskuša Sveti Duh povedati preko cerkvenega zbora. Toda Duh vztraja v klicanju. In prav gotovo nas dandanes Sveti Duh kliče k večji stopnji svetosti, da poglobimo svoje duhovno življenje. To je vloga gibanj [in] Opus Dei, da nam nudijo pomoč in vodenje na poti k svetosti.«

Iz nagovora 2. oktobra 1998, pri zahvalni maši v Londonu ob 70-letnici ustanovitve Opus Dei.

Sveti Jožefmarija Escrivá, ustanovitelj Opus Dei: »Zares, moje največje veselje je bilo, ko je Drugi vatikanski cerkveni zbor tako jasno razglasil božansko poklicanost laikov.«

Iz pogovora objavljenega v francoskem časniku *Le Figaro*, 16. maja 1966, ponatisnjeno v *Conversations with Josemaría Escrivá*, Scepter Publishers, 2002.

2. Vloga žensk v Opus Dei, v katoliški Cerkvi in družbi *Da Vincijeva šifra* zgrešeno prikazuje Opus Dei, kot da ima neprosvetljene poglede na ženske in njihovo vlogo v Cerkvi in družbi. Stvarnost je drugačna:

Škof Javier Echevarría, prelat Opus Dei: »Pogosto se zahvaljujem Bogu,

ko vidim, kako ženske v Opus Dei delajo na vseh področjih v družbi: vodijo podjetja in bolnišnice, delajo na polju in v tovarnah, zasedajo univerzitetne katedre in poučujejo v šolah; so sodnice, političarke, novinarke, umetnice; druge se posvečajo v celoti z enako vnemo in poklicanostjo delu doma. Vsaka gre po svoji poti zavedajoč se svojega dostojanstva, ponosna, da je ženska, in uživa ugled pri vseh, dan za dnem.«

Iz pogovora objavljenega v *El Mercurio* (Čile), 21. januarja 1996.

Prof. Elizabeta Fox-Genovese:

»Opus Dei ima zavirljivo raven izobraževanja ubogih in pri podpiranju žensk, tako samskih kot poročenih, v kateremkoli poklicu, ki si ga izberejo. Končno, Opus Dei obstaja, da daje dostojanstvo in ugled, svetost in smisel delu 'v vseh njegovih oblikah, od najponižnejšega

do najuglednejšega', od katerih je odvisen naš svet.«

Iz izjave z dne 3. januarja 2004.

Maria Valdeavellano: »Ženske imajo svoje mesto pri vodenju Opus Dei na vseh ravneh: krajevnih, državnih in mednarodnih, vključno pri volitvah prelata.«

Iz izjave z dne 14. januarja 2004.

Maria Valdeavellano je regionalni delegat Prelature Opus Dei za Združene države.

Sveti Jožefmarija Escrivá, ustanovitelj Opus Dei: »Ne vidim nobenega razloga, da bi kdo delal kak razloček ali diskriminacijo v odnosu do žensk, kadar je govor o laikih in njihovih apostolskih nalogah, njihovih pravicah in dolžnostih. Vsi krščeni, tako moški kot ženske, imajo enak delež v dostojanstvu, svobodi in odgovornosti božjih otrok. Iz mnogih

razlogov, tudi tistih, ki izhajajo iz pozitivnega prava, menim, da je potrebno ohraniti razliko med moškim in žensko, kadar gre za pravno možnost sprejeti svete redove. Toda na vseh drugih področjih, mislim, mora Cerkev priznati v polnosti v svoji zakonodaji, v notranjem življenju in apostolski dejavnosti natanko iste pravice in dolžnosti tako ženskam kot moškim.«

Iz pogovora objavljenega v *Palabra*, Španija, oktober 1967, ponatisnjeno v *Conversations with Josemaría Escrivá*, Scepter Publishers, 2002.

Sveti Jožefmarija Escrivá:

»Prisotnost žensk v celotnem družbenem življenju je logičen in v celoti pozitiven pojav, je del širšega pojava, ki sem ga omenil prej. Sodobna, demokratična družba mora priznati ženski pravice, da prevzame dejavno mesto v političnem življenju,

in mora ustvarjati pogoje v prid vsaki, ki hoče uživati te pravice.«

Iz pogovora objavljenega v *Telva*, Španija, oktober 1967, ponatisnjeno v *Conversations with Josemaría Escrivá*, Scepter Publishers, 2002.

3. Opus Dei: osredotočen na bogastvo in oblast? *Da Vincijeva šifra* napačno slika Opus Dei, kot da se osredotoča na bogastvo in oblast. Resničnost je ta, da je Opus Dei osredotočen na pomoč ljudem pri njihovi rasti v veri in jo povezuje z njihovimi običajnimi dejavnostmi, ne pa, da bi pridobival oblast za uresničevanje nekih političnih nalog. Prav tako ima Opus Dei in njegovi člani veliko skrb za uboge, kar je prvina krščanstva.

Brian Kolodiejchuk, M.C., postulador za kanonizacijo **Matere Terezije**: »Ubogi, bolni in zapuščeni so bili orožje, ki ga je uporabil [sveti Jožefmarija Escrivá], da je zmagal v

bitki pri spravljanju Opus Dei v tek. V obeh primerih, pri ustanovitelju Opus Dei in pri Materi Tereziji, je najti korenine v veri, ki jima je dala videti Kristusa v vsakem človeku.«

Iz izjave z dne 27. februarja 2002.

Kardinal Luciani (mesec dni preden je bil izvoljen kot **papež Janez Pavel I.**): »Časniki mnogo pišejo o tem [Opus Dei], toda članki so pogosto precej netočni. Obsežnost, število in kakovost članov Opus Dei bi mogla privedi nekatere do predstave, da veže člane skupaj težnja po oblasti ali neka železna poslušnost. Gre ravno za nasprotno: gre za zelo močno željo po svetosti in spodbujanju drugih, da bi postali sveti, toda z vedrino, z duhom služenja in velikim občutkom za svobodo.«

Il Gazzettino, Italija, 25. julij 1978.

Kardinal John O'Connor: »Mislim, da je nujno razpršiti ta nazor, nazor,

ki ga poznate, ki že meji na obrekovanje, da se Opus Dei ukvarja le z bogatimi in visoko izobraženimi. Želel bi si, da se ta mit o Opus Dei prežene za vedno. Rad bi, da bi bilo vsem vam očitno, da je newyorška nadškofija odlikovana z vašo prisotnostjo.«

Iz nagovora v katedrali sv. Patrika, 26. junija 1998. Kardinal O'Connor je bil newyorški nadškof.

Sveti Jožefmarija Escrivá: »Opus Dei nima nobene moči in noče nobene oblasti nad časnimi dejavnostmi. Njegov namen je razširjati blagovest evangelija vsem ljudem na zemlji, da Bog želi, da Ga ljubijo in Mu služijo z vsemi svojimi svetnimi dejavnostmi, po njih in v njih. Tako sledi, da morejo člani Opus Dei, ki so običajni kristjani, delati kjerkoli in kakorkoli želijo. Edino, kar jim daje 'Delo', je duhovna

pomoč, da morejo vselej delovati v krščanski zavesti.«

Iz pogovora objavljenega v italijanskem tedniku *Osservatore della Domenica*, 26. maj 1968, ponatisnjeno v *Conversations with Josemaría Escrivá*, Scepter Publishers, 2002.

4. Opus Dei: »katoliška ločina«? *Da Vincijeva šifra* napačno opisuje Opus Dei kot katoliško ločino, kar nikakor ni smiselno, kajti Opus Dei je bil vedno v celoti del katoliške Cerkve. Opus Dei je prejel prvo uradno priznanje od madridskega škofa leta 1941 in leta 1947 ga je potrdil tudi Sveti sedež. Potem ga je Sveti sedež leta 1982 postavil za osebno prelaturu, ki je ena od oblik organizacije v Cerkvi (škofije in ordinariati so drugi zgledi cerkvene organizacije). Še več, posebna značilnost Opus Dei je njegova zvestoba papežu in cerkvenemu

nauku. Vsa vera, dejanja in običaji Opus Dei so enaki tistim v Cerkvi. Prav tako ima Opus Dei odlične odnose z vsemi drugimi ustanovami v katoliški Cerkvi in vso pestrost izražanja katoliške vere šteje za veliko stvar. Imeti Opus Dei za ločino je preprosto napačno.

Kardinal Christoph Schönborn, O.P.: »Nikomur ni treba študirati teologije, da bi spoznal temeljno nasprotje v besedah 'ločine znotraj Cerkve'. Predpostavka o njihovem obstoju v Cerkvi je posreden očitek papežu in škofom, ki so odgovorni za preverjanje, ali so cerkvene skupine v skladu z vero Cerkve pri učenju in delovanju. S teološkega in cerkvenega vidika se neka skupina šteje za ločino, če ni priznana s strani odgovornih cerkvenih oblasti. Zato je napačno, če so skupnosti, ki jih Cerkev priznava, imenovane ločine (s strani ustanov, posameznikov ali sredstev obveščanja). Skupnosti in

gibanja, ki jih Cerkev priznava, se ne sme imenovati ločine, kajti njihova odobritev s strani Cerkve potrjuje njihovo pripadnost Cerkvi in njenim temeljem.«

L'Osservatore Romano 13/20 , avgust 1997. Kardinal Schönborn je dunajski nadškof in urednik Katekizma katoliške Cerkve.

Papež Janez Pavel II.: »Z velikim upanjem usmerja Cerkev svojo pozornost in materinsko skrb na Opus Dei, ki ga je, po božjem navdihu, božji služabnik Jožefmarija Escrivá de Balaguer ustanovil v Madridu 2. oktobra 1928, tako da more biti vselej primerno orodje odrešenjskega poslanstva, ki ga opravlja Cerkev za življenje sveta. Od svojega začetka si je ta ustanova v resnici prizadevala ne le osvetliti z novo lučjo poslanstvo laikov v Cerkvi in družbi, marveč to tudi uresničevati.«

Ut Sit , oktober 1982

5. Opus Dei in mrtvičenje

Kot del katoliške Cerkve se Opus Dei vključuje v ves njen nauk vključno s tistim o pokori in odrekanju. Temelj cerkvenega nauka o mrtvičenju je dejstvo, da je Jezus Kristus iz ljubezni do človeštva prostovoljno sprejel nase trpljenje in smrt (njegov »pasijon«) kot sredstvo, da odkupi svet od greha. Kristjani so poklicani, da posnemajo Jezusovo véliko ljubezen in se mu, med drugim, pridružijo v njegovem odrešilnem trpljenju. Tako so Kristjani poklicani da »umirajo sebi«. Cerkev naroča nekatera dejanja mrtvičenja, 'post in zdržek od mesa' kot postno pokoro. Nekateri posamezniki v zgodovini Cerkve so se čutili poklicani podvreči se večjim žrtvam, na primer odevati se v spokorno obleko ali raševino ali sprejeti strog red, kakor je moč videti v življenju mnogih, ki jih je Cerkev

priznala kot zgled svetosti. Denimo sveti Frančišek Asiški, sveta Terezija Avilska, sveti Ignacij Lojolski, sveti Tomaž More, sveti Frančišek Saleški, sveti Janez Vianej, sveta Terezija iz Lisieuxa. Sicer pa mrtvičenje, kakor ga živi Opus Dei, daje več poudarka vsakodnevnim odrekanjem kot pa velikim žrtvam in ni takšno, kot ga prikazuje spačena in pretirana slika v *Da Vincijevi šifri*.

Nova katoliška enciklopedija (2003): » Mrtvičenje. Prostovoljno omejevanje pri naravnih nagnjenjih, kar si posameznik naloži z namenom, da si jih podvrže za povečevanje svetosti preko pokorščine zaradi razlogov, ki jih razsvetli vera. Jezus Kristus zahteva takšno odpoved od vsakogar, ki hoče iti za Njim (Lk 9,29). In tako mrtvičenje, ali kakor ga sveti Pavel imenuje križanje svojega mesa s strastmi in poželenji vred (Gal 5,24)

postane razlikovalni znak tistih, ki so Kristusovi.

Vsi teologi se strinjajo, da je mrtvičenje potrebno za odrešenje, kajti človek je tako močno nagnjen k zlu po trojnem poželenju sveta, mesa in hudiča, ki, če se jim ne upremo, nujno privedejo do težkega greha. Kdorkoli želi odrešiti svojo dušo, se mora vsaj ogniti neposredni priložnosti za smrtni greh. Samo po sebi takšno ogibanje vključuje nekaj mrtvičenja. Dodatno k tem mrtvičenjem, ki jih zahteva človeška narava, Cerkev v duhu vztrajanja pri evangeliju nalaga vernikom druge odpovedi. Zgled za to je zapoved posta in zdržka. Tistim pa, ki so iz teh ali onih razlogov odvezani od te zapovedi, je svetovano naj namesto te po svoji obvezi opravijo kako drugo dejanje mrtvičenja.

Tisti, ki želijo napredovati v krščanski popolnosti, se morajo

mrtvičiti bolj, kot se zahteva od običajnih vernikov. Kristus je postavil ceno za tiste, ki mu želijo tesno slediti: nositi križ (Lk 14,33). Od tod so mnogi, že od zgodnjega krščanstva dalje, sprejeli življenje v mrtvičenju kot posnemanje Gospoda. Tisti, ki dosežejo veliko svetost, si stalno prizadevajo biti podobni Njemu v Njegovem trpljenju. Zaradi nevarnosti samoprevare, misleč da se močno mrtvičijo, naj ti svojo pokoro dajo v presojo modremu voditelju.«

Sveto pismo: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.« (Jezus, Lk 9,23) »Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.« (sveti Pavel, Kol 1,24)

Katekizem katoliške Cerkve (1997):

»Ko se združimo z njegovo [Kristusovo] žrtvijo moremo naše življenje narediti za žrtev Bogu.« (št. 2100) »Pot popolnosti pelje po poti Križa. Ni svetosti brez odpovedi in duhovnega boja. Duhovni napredek je posledica askeze in mrtvičenja, ki postopoma privedeta do življenja v miru in veselju z blaženimi.« (št. 2015)

Papež Janez Pavel II.: »Ko objamemo križ, ta postane znamenje ljubezni in popolne samopodaritve. Nositi ga za Kristusom pomeni biti združen z njim pri največjem dokazu ljubezni.«

Sporočilo ob svetovnem dnevu mladih, 14. februar 2001.

Papež Pavel VI.: »Prave pokore nikakor ne moremo ločiti od telesne askeze. Potreba po mrtvičenju mesa je povsem očitna, če pretehtamo krhkost naše narave, kjer imata od

Adamovega greha dalje meso in duh nasprotna nagnjenja. Vaja v telesnem mrtvičenju, daleč stran od kakršnekoli oblike stoicizma, ne pomeni obsodbe mesa, ki ga je privzel Božji Sin. Nasprotno, mrtvičenje meri na 'osvoboditev' človeka.«

Apostolska konstitucija *Paenitemini* , 17. februarja 1966.

Blaženi papež Janez XXIII.: »Noben kristjan ne more rasti v popolnosti in ne more pridobiti na moči razen preko pokore. Zato smo v našo Apostolsko Konstitucijo, ki uradno razglša Drugi vatikanski cerkveni zbor in prosi vernike, da napravijo duhovno vredno pripravo na ta véliki dogodek z molitvijo in drugimi krepostnimi deli, vključili opomin, naj ne spregledajo dejanj prostovoljnega mrtvičenja.«

Okrožnica *Paenitentiam Agere* , 1. julij 1962.

Jordan Auman, O.P.: »Eno največjih čudes božje milosti je notranja vzajemnost vseh ljudi preko skrivnostnega Kristusovega telesa. Bog sprejema trpljenje, ki mu ga daruje duša, kot milost za odrešitev druge duše ali vseh grešnikov na splošno. Ni mogoče izmeriti odrešilne moči trpljenja, ki ga darujemo božji pravičnosti v živi veri in goreči ljubezni preko Kristusovih ran. Ko vse drugo odpove, je še vedno na voljo odkupnina v trpljenju, da pridobimo odrešenje za grešno dušo. Arški župnik [sveti Janez Vianej] je nekoč rekel nekemu duhovniku, ki je tožil nad hladnostjo svojih župljanov in nemočjo svoje gorečnosti: 'Ste pridigali? Ste molili? Se postite? Se vadite v pokorščini? Dokler vsega tega niste storili, se nimate kaj pritoževati.'«

Spiritual Theology (London: Sheed and Ward, 1993), stran 172.

6. Za kaj dejansko gre pri Opus Dei? Nadškof John Myers, Newark (2002): »Kako težko ta zavest o

poklicanosti k svetosti prodre v naše misli in učinkuje na našo voljo!

Mislím, da je prav zato ob mnogih vrednih ustanovah, starih in novih, Bog želel še Opus Dei in da je zato, prihodnji mesec bo dvajset let tega, Cerkev postavila Opus Dei kot osebno prelaturó.

Vem, da se 'osebna prelatura' sliši kot nekaj zelo tehniškega, toda stvar je zelo preprosta. Kongregacija za škofoe pravi o tej prelaturi v svoji *Izjavi o Opus Dei*, da je 'dokaz pozornosti, s katero se Cerkev odziva na posebne pastoralne in evangelizacijske potrebe današnjega časa'. Gre za del božjega ljudstva, razpršenega po svetu, s prelatom, njegovimi duhovniki in laiškimi verniki, ki opravljajo posebno nalogo. Pri Opus Dei gre za nalogo širiti zavest o vsesplošni poklicanosti k svetosti

med običajnimi ljudmi preko posvečevanja njihovega dela in drugih družbenih in družinskih dejavnosti. To je služenje, ki ga pričakuje Cerkev od vernikov v Prelaturi Opus Dei.

To služenje more vključevati šole, bolnišnice, zatočišča ali druge urejene dejavnosti, vendar so to le sredstva. Poslanstvo, ki ga Cerkev želi od vas je, da v svojem vsakdanjem življenju dajete zgled in širite med drugimi misel o iskanju svetosti v posvetnem življenju. Preprosto rečeno, nalogo imate uresničevati duha Opus Dei, najprej v svojem življenju, v vsem svojem vedenju, potem v svojem okolju. Mislimo, da je osebna svetost nekaj posebnega, samo ta je nekaj drugačnega. Župnija, ki jo vodi svet duhovnik, je drugačna in vsi župljani čutijo to drugačnost. Družina, kjer se starši borijo, da bi obvladali svoje napake, bo močnejša kot druge

družine. Isto bi mogli reči o pravnih pisarnah, o trgovinah, o časnikih in trgovskih družbah. Če je vodstvo v njih predano krepostim, nravnim in glavnim teologalnim krepostim, potem bo tista pravna pisarna, tista trgovina drugačna. Kvas je, ki daje testu življenje.

Delo Opus Dei mora biti opravljeno osebno, vedno s posamezno osebo. Vsak izmed nas potrebuje živ zgled, ki nam kaže pot, da se moremo z njim poistovetiti. Vsakdo od nas potrebuje pouk o molitvi, kakor se otrok nauči moliti od svojih staršev. Preko osebnega duhovnega vodenja se bomo naučili biti prijazni in ponižni in živeti kreposti. Naporno je a polno naravnosti. Tako ravna mati s svojim otrokom in sodelavec s svojim sodelavcem ali prijateljem, dijak s svojim sošolcem. Desetleten športnik, ki vabi svojega soigralca k nedeljski maši, že opravlja svojo nalogo.

V vsem tem je vloga Opus Dei, da deluje kot športni trener, ki daje osebne napotke in nas bodri, da vztrajamo in se ne odpovemo svojim ciljem ali popustimo pri naših naporih, pa naj so videti še tako okorni. Ne gre za trenerja samo vrhunskih športnih. Opus Dei ni za nadkatoličane ali za katoliško elito – za navadne katoličane je. Vse, kar je potrebno, je voljna pripravljenost in želja po služenju.«

Iz nagovora 8. oktobra 2002, v baziliki Santa Maria Maggiore v Rimu pri zahvalni maši ob kanonizaciji svetega Jožefmarija Escrivája.